

Nicholas Nixon

The Brown Sisters

Barcelon Photo Center

NICHOLAS NIXON

THE BROWN SISTERS

Comissari: Carlos Gollonet, conservador en cap de fotografia de la Fundació

Dates de l'exposició: 11 de juny al 5 de setembre

Lloc: KBr Fundación MAPFRE. Avenida del Litoral, nº 30, 08005 Barcelona

Producció: Fundación

Imatges en alta resolució:

<https://noticias.fundacionmapfre.org/wp-content/uploads/2021/06/IMAGENES-DE-PRENSA-THE-BROWN-SISTERS.zip>

Imatges per a televisió: www.imaginatv.es

Usuari: NICHOLAS_NIXON contrasenya: EXPO_FOTO

Aquesta exposició forma part de la secció oficial de Festival PhotoEspaña

PHoto**ESPAÑA** 2021

Web: <https://kbr.fundacionmapfre.org/>

Twitter: @KBrfmapfre #KBrHermanasBrown

Instagram: @KBrfmapfre #KBrHermanasBrown

Facebook: facebook.com/fundacionmapfrecultura

Comunicació Fundación MAPFRE
Alejandra Fernández Martínez 690.04.91.12
alejandra@fundacionmapfre.org

Nicholas Nixon
Les germanes Brown, 1975, 1986, 1997, 2019
The Brown Sisters
Plata en gelatina/Gelatin silver print
Col·leccions Fundación MAPFRE. © Nicholas Nixon

INTRODUCCIÓ

Un dels aspectes més rellevants de la sèrie *The Brown sisters*, del fotògraf nord-americà Nicholas Nixon, és la manera com prova d'atrapar el temps —una aspiració que la pràctica fotogràfica ha tingut des dels seus inicis— mitjançant la realització cada any, des de l'agost del 1975, d'una nova fotografia de la seva esposa Bebe i les seves cunyades Heather, Laurie i Mimi.

Amb aquest treball, l'artista ha aconseguit transformar un ritual que pertany a l'esfera privada en un projecte artístic de repercussió pública. Les dones que posen per a ell no són una simple comparsa que ell dirigeix com si fos un director d'orquestra, sinó que tenen un paper actiu en la presa, ja que elles decideixen de quina manera posen, per bé que sempre en el mateix ordre. Aquesta presència continuada en el temps i respectant sempre un mateix patró constitueix un desafiament per a l'espectador, ja que només disposa de la transformació dels trets dels seus rostres i de les seves expressions, i dels canvis en la roba, per descobrir com el pas del temps va fent la seva feina i ens va mostrant el caràcter transitori i perible de les coses.

La mostra recull per primera vegada arreu del món les quaranta-cinc fotografies que componen la sèrie fins a dia d'avui, fins i tot l'última presa, feta la tardor del 2020 malgrat les restriccions imposades per la COVID-19. Nixon va voler continuar amb el seu projecte i va resoldre el problema traslladant la reunió familiar a la pantalla d'un ordinador, un tipus de trobada que s'ha fet habitual en aquests temps, tan complicats per a tots. El resultat, la suma dels quatre rostres, cadascun des de la seva finestra respectiva, és tan impactant com emocionant, i és sens dubte un testimoni feient de com avui dia l'art es connecta amb la vida i serveix per explicar-la i per entendre-la.

Aquesta sèrie és una de les obres més significatives de la fotografia contemporània, i com a tal forma part dels fons d'algunes de les institucions més rellevants del món de l'art, com ara el Museum of Modern Art (MoMA) de Nova York, on es presenta en la col·lecció permanent; la National Gallery of Art de Washington; el Museum of Fine Arts de Houston (Texas); el Fogg Art Museum de Cambridge (Massachusetts) o la Maison Européenne de la Photographie de París.

NICHOLAS NIXON

Nicholas Nixon (Detroit, Michigan, 1947) és un dels fotògrafs més reconeguts del panorama internacional contemporani. Ha compaginat la seva activitat personal en la fotografia amb la docència d'aquesta disciplina al Massachusetts College of Art and Design de Boston, una tasca que va exercir fins al 2017. Ha presentat exposicions individuals en els principals museus d'art contemporani del món, com l'Art Institute of Chicago (1985), el MoMA de Nova York (1988), el Victoria and Albert Museum de Londres (1989), el Musée d'Art Moderne de París (1995), la Pinakothek der Moderne de Munic (2015) o la seu de Fundació MAPFRE a Madrid (2017).

Seguint els passos d'Henri Cartier-Bresson, Nixon va començar a treballar amb una petita càmera Leica, però després de passar un estiu en un taller de fotografia a les muntanyes d'Aspen (Colorado), on va conèixer la seva futura esposa, Beverly Brown, es va interessar pel gran format. Així, el 1974, quan es trasllada a viure a Boston, comença a fer servir una càmera de 8 x 10 polzades, que és la que el continua acompanyant avui dia i amb la qual fa cada any la fotografia de les germanes Brown, que imprimeix en paper a la gelatina de plata. Aquesta càmera li permet captar els motius amb una gran nitidesa en el detall, i la gamma de llum que obté amb ella és tan subtil que aconsegueix potenciar la sensació de realitat que transmet la imatge. El 1975 va participar a l'exposició col·lectiva *New Topographics*, organitzada a la George Eastman House de Rochester i el 1976 es va celebrar a la mateixa ciutat la seva primera exposició individual, al Museum of

Modern Art (MoMA), on va presentar la seva sèrie més recent, dedicada al paisatge urbà.

A partir del 1977 Nixon se centra en el retrat. Fotografia persones als porxos de les seves cases i en reunions socials entre amics. El 1983 comença a retratar ancians que viuen en residències, un treball que s'allarga durant anys impulsat per la seva tasca com a voluntari en centres per a la gent gran i hospitals. Aquest projecte es relaciona també amb la seva coneguda sèrie que més endavant es va transformar en un llibre: *People with AIDS* (1988). En la publicació es recull la vida de quinze persones afectades per la sida, com també cartes i entrevistes fetes per la seva esposa Bebe. Tant en aquesta sèrie com en la dedicada a la gent gran, s'estableix una relació íntima entre el fotògraf i les persones que posen davant la càmera. Tal i com assenyala Carlos Gollonet, comissari de la mostra: «La senzillesa i rotunditat d'aquestes imatges les fa estremidores; allò que ens commou no depèn de la seva bellesa, o del dolor que contenen, sinó d'aquests pensaments que es fan palpables, de la paradoxal i pertorbadora constatació que vida i mort es presenten juntes».

A partir de l'any 2000 inicia *Parelles*, una sèrie en què l'artista adopta, com en les anteriors, un paper actiu, no solament com a fotògraf. Abans de fer les preses estableix primer un clima de confiança amb els models i, quan considera que ha arribat el moment, dispara. Nixon torna una vegada i una altra sobre els mateixos motius al llarg dels anys, de manera que moltes de les seves sèries continuen obertes avui dia i en constant evolució, com és el cas de *The Brown sisters*.

THE BROWN SISTERS

Les fotografies familiars són una constant en l'obra de Nixon. Hi apareix sobretot la seva esposa, que es converteix en protagonista d'un diari de vida en comú en el qual la implicació personal de l'artista s'arriba a fer més intensa. La idea de fer una sèrie amb el retrat anual de la seva esposa i les seves cunyades s'emmarca dins d'aquest projecte de vida. Parteix d'una tradició familiar que havien establert els pares d'elles, que cada any feien una fotografia de les filles que després utilitzaven com a felicitació de Nadal. El 1974, Nixon, durant una de les moltes reunions familiars, els va voler fer ell també un retrat. Aleshores la Bebe tenia vint-i-cinc anys, i les seves germanes Heather, Laurie i Mimi, vint-i-tres, vint-i-un i quinze respectivament. Malgrat que aquella primera imatge no satisfés les seves expectatives, l'any següent va decidir fer la mateixa operació, aquest cop amb més bons resultats, de manera que la nova presa va convertir-se en la primera d'una de les sèries més conegudes en l'àmbit de la fotografia internacional. El mateix Nixon recorda: «Les fotografies de les germanes Brown van ser totalment casuals. A tots ens va agradar molt una fotografia i heus aquí l'impuls del qual va sortir la idea. La mateixa que se'ls acut a la majoria dels pares».

Les germanes Brown, 1975
The Brown Sisters
Plata en gelatina/Gelatin silver print
Col·leccions Fundació MAPFRE. © Nicholas Nixon

NICHOLAS NIXON THE BROWN SISTERS

Fetes sempre amb la seva càmera de gran format, les imatges repeteixen una sèrie de constants formals: «Quant a la manera de captar les germanes, apareixen sempre en el mateix ordre: el que van ocupar per atzar la primera vegada que van ser fotografiades, i ocasionalment amb una posa frontal, mirant a la càmera. En general, les fotografies es fan en exteriors, aprofitant una llum natural que inunda tota la composició. La perfecció tècnica, precisió i claredat de les imatges fan d'aquesta sèrie una obra mestra, que entronca perfectament amb la tradició del formalisme de la fotografia americana del segle XIX». De vegades l'artista es permet aparèixer a la imatge de manera subtil, com a mera ombra o a través dels seus dits que s'esquitllen per alguna cantonada. Es tracta d'una mena d'autoretrat que ens recorda que ell és un membre més de la família. A les escenes que formen la sèrie destaca la mirada de la seva esposa, que és sempre frontal i remet a la complicitat, l'amor i el respecte que hi ha entre ells dos. En aquest encreuament de mirades que nosaltres, espectadors, no arribem a veure, es manifesten els sentiments de l'artista, expressats amb la delicadesa i l'estimació més grans.

Les germanes Brown, 2005
The Brown Sisters
Plata en gelatina/Gelatin silver print
Col·leccions Fundació MAPFRE. © Nicholas Nixon

NICHOLAS NIXON THE BROWN SISTERS

Les imatges d'aquesta sèrie mostren una de les qualitats primàries de la fotografia: la capacitat de transmetre aquesta sensació de nostàlgia que ens és familiar a tots. Amb l'ajuda de la llum, gairebé crepuscular, que permet a la lent de captar allò que l'ull humà no arriba a veure a simple vista, Nixon aconsegueix que la sèrie dugui l'espectador a un indret on es combinen la idea del pas del temps, inexorable, i la sensació d'assistir a una escena familiar i privada. Aquesta barreja d'emocions assoleix el seu punt àlgid gràcies a la repetició, i és també resultat del fet que les germanes s'hagin prestat, any rere any, a posar davant la càmera de Nixon, i hagin permès que una part de la seva intimitat surti a la llum pública. L'èxit de cadascun dels retrats no depèn solament de Nixon, sinó també de les germanes, que no només se senten lliures per posar al seu aire –per bé que sempre en el mateix ordre–, sinó que participen en la tria de la presa que serà rescatada per a la sèrie d'entre les deu o dotze que fa el fotògraf en cada sessió anual.

Ha transcorregut gairebé mig segle des que es va iniciar el projecte. Contemplar una per una aquestes fotografies ens permet descobrir canvis graduals en les germanes. El color dels cabells, que es va tornant blanc, les arrugues a la cara, la forma dels cossos. Però aquestes transformacions no es limiten a l'aspecte, sinó que van més enllà: a través de petits gestos i de complicitats, d'abraçades i de mirades fugisseres, les germanes ens parlen de la seva història i de com el temps les ha anat transformant sense remei.

Les germanes Brown, 2020
The Brown Sisters
Plata en gelatina/Gelatin silver print
Col·leccions Fundación MAPFRE. © Nicholas Nixon

NICHOLAS NIXON THE BROWN SISTERS

CATÀLEG

La mostra es completa amb un acurat catàleg que reproduïx les fotografies exposades, acompanyades de dos assajos a càrrec de Laura Terré i Joan Fontcuberta i d'una cronologia de l'autor elaborada per Carlos Martín.

CULTURA EN DIGITAL

Cultura en Digital neix amb la intenció de convidar el públic a acostar-se a les exposicions des de perspectives no habituals. Sense intenció de substituir la visita presencial a les sales, seran les intervencions encarregades als “col·laboradors digitals” que aportaran aquestes perspectives a través d'accions variades que difondrem i allotjarem en els nostres canals de xarxes socials i web.

Les mirades sobre les nostres exposicions procediran de professionals de diversos àmbits de la creació cultural o de la vida pública en els quals, d'alguna manera, trobarem un vincle amb l'exposició.

Aquest estiu, aquestes mirades seran a càrrec Rebeca Khamlichi, artista (Miró Poema); Delaporte, músics (Bill Brandt); Sara Torres, escriptora (Garry Winogrand), i Alexandra Laudo, historiadora de l'art i creadora del perfil Heroínas de la Cultura (Nixon).

INFORMACIÓ PRÀCTICA

KBr Fundación MAPFRE

Avenida Litoral, 30 – 08005 Barcelona

Telf: +34 93 272 31 80

infokbr@fundacionmapfre.org

HORARI GENERAL:

Dilluns (excepte festius): Tancat

De dimarts a diumenges (i festius): 11.00 – 20.00 h

Últim accés: 30 minuts abans del tancament

La sala es comença a desocupar 10 minuts abans del tancament

AUDIOGUIES

Disponibles en espanyol, català i anglès. Format en línia, accessible a través del mòbil sense descàrregues ni instal·lacions.

Disponible també en dispositiu auditiu que es pot obtenir a la sala (segons disponibilitat).

VISITA COMENTADA

Una aproximació a les claus de The Brown sisters de la mà dels nostres mediadors culturals.

Sense cost addicional a l'entrada. Informació a recepció.

Horari: Dimecres i dijous: 17-20 h | Divendres i Dissabtes: 12-14 h, 17-20 h | Diumenges i festius: 12-14 h.